

www.jollibread.com

© 2004, Dolors Garcia i Cornellà

© D'aquesta edició:

2018, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-31-7

Depòsit legal: M-39.644-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Tercera edició: desembre de 2018

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Rosa Marín, Julia Ortega

i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

**LA POR
QUE NO
S'ACABA
MAI**

**Dolors
Garcia i Cornellà**

jollibre

Corre, corre, corre!

Si corres molt i molt, si no fas cas dels seus riures, ni de les seves provocacions, si deixes estar la cremallera de la jaqueta, que està encallada, no ho veus?, i mires que l'aire de la correguda, amb l'anorac obert a banda i banda, com dues ales esteses, no et freni, si no gires el cap per calcular la distància que et separa dels llops, si no t'atures a recollir el llibre que t'acaba de caure, si ensopegues que el semàfor és verd, si no entres a la fleca a comprar l'esmorzar, que avui t'has adormit i has sortit tan esperitat de casa que te l'has descuidat, si no tornes la salutació a l'Andrea, que sembla ben bé que t'estigui esperant al banc de sota la magnòlia grossa, si no penses que voldries ser lluny d'aquí ara mateix, o que tant de bo aquella onada de l'estiu passat no t'hagués vomitat a la sora, quan els nois de la Creu Roja ja es llençaven a l'aigua, alertats pels crits de la mare, si no penses en l'infern d'ahir al pati, quan els llops et van envoltar i et van agafar l'entrepà de truita i després el van tirar a terra i el van trepitjar i et van obligar a agafar-lo amb les dents, ajupit, de quatre grapes, que les llàgrimes i la pols del

terra feien una barreja vergonyosa, si mires d'oblidar que un dia et van encerclar als lavabos i que sort que va arribar en Masó, el que us fa gimnàstica, que es veu que algú li havia dit: Masó, a en Joel el busquen..., si no penses en res d'això i només corres, corres molt, potser arribaràs a la porta abans que ells. Saps que ningú més no corre, que això només ho fan els més menuts a les escoles, com en Bernat, que sempre entra a classe suat com un cavall, i que als instituts tothom entra amb calma, badallant, fent bromes, rient, pausat. Saps que tothom et mira. La teva correguda es veu d'una hora lluny que és per la por, aquesta por que no s'acaba mai, ni a dins ni a fora de l'institut, ni de dies ni de nits, perquè ahir, eren cap a les deu del vespre, quan sopaves amb el pare, amb la mare i amb en Bernat, et van trucar: ja dorms, neneta?, preguntava una veu fina, postissa, que es moria de riure, ja t'has rentat les dents de conill, ja has fet el pipí d'abans d'anar a dormir, pixaner, que ets un pixaner? Qui era?, et va preguntar la mare. Ningú, vas contestar tu, trist, espantat, covard, ple de por, una por que ja et surt per les orelles, pels ulls i per les mans. I pel coll, que sempre el tens inflat, com si s'hagués de rebentar de tanta por, de tanta ràbia i de tanta impotència. Són aquells nois de la seva classe, va dir en Bernat mentre escurava el petisuis amb la cullera que després llepava com si se l'hagués d'empassar de gust. Quins nois?, va dir el pare. Uns que li prenen les coses, deia en Bernat. Quines coses?, insistia el pare. Tot. Què és tot? Tot, papa: l'esmorzar, els bolis, les claus. Quines claus? Les de casa.

Tu no deies res. Havies penjat el telèfon, t'havies assegut de nou a taula i miraves amb fàstic l'arròs bullit que no hi havia manera que t'acabessis. T'han agafat les claus de casa, Joel? No. Ensenya-me-les. Et vas aixecar de la cadira, vas anar a buscar la bossa, la vas obrir. Les mans et tremolaven. Vas treure un manyoc de claus del pis vell, que havies trobat al calaix del moble de l'entrada quan ja no sabies quina excusa buscar per dir que els llops t'havien pres les claus de casa, les vas ensenyar de lluny al pare: veus com tinc les fotudes claus? Al teu pare no li parlis així, et va renyar la mare. Ho sento, vas contestar tu. I et vas tornar a seure a taula, a barallar-te amb l'arròs bullit. Tothom ja s'havia menjat les postres. Que no tens gana, fill? No gaire.

Ho vas deixar tot al plat.

Ni el pare ni la mare no et van preguntar res més d'aquells nois. Tu els anomenes llops.

Com sap en Bernat que els llops t'esperen a qualsevol hora i a qualsevol lloc? Li ho hauràs de preguntar. Però et fa por. Et fa por que ja tothom sàpiga que tens por.

Corre, Joel, no t'aturis! L'entrada de l'institut és aquí mateix, no la veus? I què et penses que t'hi passarà, a dins? Rumies. Reprimeixes la correguda i recordes els esmorzars robats del pati, la por als lavabos el dia que en Masó va entrar i ho va tallar, sense saber ben bé què tallava, els insults que surten d'unes boques fastigoses a cada cantonada dels passadissos, al pas de la porta, els missatges amenaçadors damunt la taula: et tallarem la llengua si veiem que la tens massa llarga, la merda de gos

dins la bossa. Què et penses que et passarà si aconseguies entrar a l'institut abans que ells? Que estaràs més tranquil?

Mentre dubtes, has acabat aturant-te del tot.

No ho facis! No t'aturis!, rondina la veu de dins. Corre, Joel, corre, que ells ja travessen el carrer, insisteix. Criden ben alt, i ben clar, mentre caminen: si les llengües són llargues s'han de tallar, si les llengües són llargues s'han d'acabar. Tothom els sent. Ningú no els diu res. I ells riuen i es donen falsos cops de puny a les espatlles. Un, en Sapo, els dona més fort que ningú i ningú no es queixa.

10

Corre!

Ja hi ets.

Ja hi ets, sí. I ara, què? Saps que la por no s'acaba mai. La por de callar. La por de parlar. La por de plorar. La por de riure. La por de respirar. La por de viure. La por de tot.

Corre, Joell!, et diu aquesta veu interior que no sap fer res més que impulsar-te a fugir. Si almenys et digués què has de fer quan en Sapo i els seus amics et busquen. Però no ho fa mai. Només et diu que corre, que siguis més ràpid que ells, que no et quedis mai sol enlloc, que els donis l'esmorzar si te'l demanen, o les claus de casa, que riguis si et diuen que riguis mentre algun d'ells t'obre la bossa i t'hi amaga un préssec podrit o una merda de gos.

Corre!

I avui corres tant que passes de llarg de la porta de l'institut.

Els llops es queden un moment aturats al mig del carrer, mirant-te, mentre els cotxes, que ja tenen verd,

toquen el clàxon, impacients, i la guàrdia que cada dia dirigeix el trànsit davant l'institut diu a en Sapo que faci el favor d'acabar de travessar. Calla, estúpida!, li engalta ell. Ella s'hi acosta, ferma, amb la cara creuada per una arruga fonda que li empetiteix els ulls i li afileta el nas. Què m'has dit? Però en Sapo ja és al llindar de la porta.

I tu, que avui has passat de llarg, corres com mai cap a no saps on.

**... si no entres a la fleca a comprar l'esmorzar,
que avui t'has adormit i has sortit tan esperitat
de casa que te l'has descuidat...**

12

El llit feia olor de llençols nets. Estaves cansat i tenies son. La llum dels fanals del carrer, empresonada per les ratlles horitzontals de la persiana mig oberta, et distreia. Però no suportes la foscor absoluta i per això sempre t'entra aquesta mica de llum trencada. Tancaves els ulls una vegada i una altra. Volies dormir. Si dorms, pensaves, serà com si t'haguessis mort i aleshores res del món serà veritat. Els llops, quan es moren, no deuen pas anar al mateix lloc on van les persones perseguides pels llops, rumiaves. Els llops, la llum, la vida, la mort. La bona olor dels llençols, com un refugi fet de volves de sensacions. Volies dormir, però no podies. I, per tant, continuaves viu. I els llops, també. I, sense voler, te'ls imaginaves sota la finestra, al carrer, esperant-te. Al capdavall et vas adormir. Era la matinada. Quan et vas llevar, no t'aguantaves de cansament. Havies estat corrent tota la nit per dins un malson fosc i terrible, d'aquells que t'omplen tots els sentits d'un pànic intens, malgrat estar adormit. Vas haver de córrer per no fer tard a classe. Et vas descuidar l'esmorzar i tampoc no vas gosar entrar a la fleca. Si ho feies, de segur que els llops t'atraparien.

**... si no tornes la salutació a l'Andrea, que sembla
ben bé que t'estigui esperant al banc de sota
la magnòlia grossa...**

L'Andrea és tímida, no parla gaire amb ningú, només amb la Tània. La magnòlia és grossa i fosca i, al banc de sota, a primera hora del matí, l'Andrea sempre fa veure que repassa alguna cosa de dintre la seva bossa. Però no repassa res. T'espera que passis i que t'aturis un moment i que li diguis bon dia. Tu ja ho saps. Però no t'atures mai, perquè no saps què dir-li. Què se li deu dir, a una noia que t'espera asseguda cada matí al banc de sota una magnòlia? Tampoc no t'atures perquè no vols que els llops t'atrapin just al davant seu. Llavors encara et sentiries més desgraciat. Si els llops t'han d'atrapar, que sigui en un lloc on no hi hagi l'Andrea. Ni l'Andrea ni ningú.

... si no penses que voldries ser lluny d'aquí ara mateix, o que tant de bo aquella onada de l'estiu passat no t'hagués vomitat a la sorra, quan els nois de la Creu Roja ja es llençaven a l'aigua, alertats pels crits de la mare...

14

Feia un parell de setmanes que havies començat les vacances. El pare havia decidit llogar un apartament a la costa. Només quinze dies, perquè llogar un apartament a la costa a l'estiu costa un ull de la cara, havia comunicat l'home a la família.

No hi havia llops enlloc. Estaves tranquil. Enrere quedaven els malsons, els cops, les paraules plenes de rebuig i de fàstic, les bromes. No volies pensar en el setembre, quan de nou s'obririen les portes de l'infern. Estaves tranquil.

Me'n vaig a l'aigua, vas dir a la mare, que llegia el diari asseguda en una cadira baixa, sota el para-sol. El pare i en Bernat eren a comprar un gelat.

Entre les onades petites, nedaven bancs de peixos daurats, quasi transparents, minúsculs, sense cap por dels banyistes. Feien tombs sobtats cap a la dreta o cap l'esquerra, tots de cop, com si s'ho diguessin. Vas pensar que era com si, de cop i volta, ensopeguessin amb un peix més gros, invisible, que se'ls volgués menjar, i ells, alertats per un sentit especial, fugissin. I va ser així, pensant en el peix afamat i depredador, que et va venir el record de les cares dels llops. Encara no saps ben bé com. El pensament, de vegades, segueix uns camins ben rebuscats i

dolorosos per mantenir desperta la memòria. L'aigua era encalmada i neta, no feia vent, la gent estava tranquil·la, feliç, reia, jugava, tot era serè. I, de cop, pensant en els llops, vas sentir una punxada al cap, i després a l'estómac. I després ja no vas sentir res més durant uns instants. Fins que unes mans fortes, d'algú que no coneixies, et donaven la volta, estès a terra, damunt la sorra molla, i vas notar que escopies aigua salada i tan agra com el fel. La mare, al teu costat, plorava. El pare i en Bernat arribaven corrents, apartant a empentes la gent que s'havia arremolinat al teu voltant. Les mans que encara t'aguantaven el front eren d'un noi de la Creu Roja que et somreia i et deia que ja havia passat tot, que no havia estat res, només un ensurt, probablement un tall de digestió. És cert que, aquell matí, havies esmorzat com mai, perquè notaves que les vacances et provaven, i tenies gana i dormies tranquil.